

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 45/06
18.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради регреса накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању број Гж. 809/05 од 21.6.2005. године, у седници већа одржаној 18. маја 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Врању број Гж. 809/05 од 21.јуна 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Врању број Гж. 809/05 од 21.јуна 2005. године одбијена је жалба туженог и потврђена је пресуда Општинског суда у Владичином Хану број П. 510/02 д 6.9.2004. године којом је обавезан тужени да тужиоцу по основу регреса плати износ од 878.466,63 динара са законском затезном каматом почев од 28.2.2001. године па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 65.095,00 динара, све у року од 15 дана.

Против назначене пресуде Окружног суда у Врању тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде парничног поступка из члана 354. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку, а на коју повреду Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Из утврђених чињеница произилази да је тужени скривио саобраћајни удес који се догодио 2.1.2004. године на регионалном путу ВВ, кроз село ГГ. Тужени се није придржавао саобраћајних прописа, брзину кретања свог возила није прилагодио условима вожње по мраку и клизавом коловозу нити је држао своје возило на безбедном одстојању од десне ивице коловоза посматрајући у смеру кретања. Услед такве вожење, приликом мимоилажења са заустављеним возилом поред десне ивице коловоза пута, али у супротном смеру, тужени је прешао на коловоз намењен за саобраћај возила из супротног смера и предњим левим делом свог возила захватио оштећеног ДД који је вршио замену левог предњег точка и ненео му тешке телесне повреде од којих је исти преминуо у болници у _____. Због описаног удеса тужени је кривично одговарао и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца. Чланови породице покојног оштећеног водили су парнични поступак ради накнаде штете против парничних странака. Парничне странке су обавезане да солидарно породици оштећеног исплате износ од 878.466,63 динара. Тужилац је тај износ по правноснажној судској пресуди исплатио дана 28.2.2004. године. У кривичном поступку је утврђено да је тужени приликом саобраћајног удеса имао алкохола у криви у концентрацији од 0,64 промила. Медицинским вештачењем је утврђено да је у време провере концентрације алкохола у крви туженог у 21,20 часова утврђен алкохол у мери од 0,64 промила. То би значило да је у време саобраћајног удеса тужени имао око 1,06 промила до око 1,27 промила, или средња вредност око 1,16 промила.

Наведена концентрација алкохола у крви са судско-медицинског аспекта означава стање акутне алкохолисаности степена напитости алкохолем, а које стање је чинило туженог неспособним за безбедно управљање моторним возилом. Таква алкохолисаност узрокује низак психо-физички поремећај међу којима су најзначајнији неусаглашени рад чулних органа, сужавање видног поља, смањивање оштрине вида и слуха најмање за 30%, субјективно осећање веће сигурности у вожњи те услед тога и погрешно процењивање конкретне саобраћајне ствари.

На основу ових чињеница правило су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиоца.

Тужени је управљао моторним возилом у алкохолисаном стању јер је медицинским вештачењем утврђено да је у време саобраћајног удеса имао између 1,06 промила до око 1,27 промила алкохола у крви, а према одредби члана 164. ст. 1. и 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, тужени није смео да управља возилом у саобраћају ако је под дејством алкохола (више од 0,5 г/кг). Имајући у виду начин на који се акутно стање алкохолисаности у каквом је тужилац био, одражава на психо-физичке поремећаје код возача и околности како је дошло до спорног саобраћајног удеса (тужилац је неприлагођеном брзином, прешао на саобраћајну траку резервисану за саобраћај супротног правца и својом левом страном возила ударио у оштећеног који је мењао гуму на заустављеном возилу уз десну ивицу коловоза посматрајући у правцу кретања тога возила), правилан је закључак нижестепених судова да је ова алкохолисаност била у узрочној вези са саобраћајним удесом. Утврђена узрочна веза између алкохолисаности туженог и саобраћајног удеса и последица које су наступиле, дају право тужиоцу да се као осигуравач и солидарни дужник у парници за накнаду штете, регресира од туженог.

Ревидент неосновано и без ваљаних правних аргумената умањује своју одговорност за описани саобраћајни удес. Неприхватљиви су његови наводи да је пресуда Окружног суда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка јер нису цењени сви жалбени наводи. Окружни суд је ценио релевантне жалбене наводе и није био дужан да одговори на сваки жалбени навод како то погрешно ревидент сматра. Није било потребно да се саслушавају сведоци које ревидент нуди а на околности колико је алкохолних пића тужени попио након саобраћајног удеса и то из два разлога. Прво, одредба члана 157. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима забрањује лицу које је учествовало у саобраћајној незгоди у којој има погинулих или повређених лица узимање алкохолних пића пре и за време вожње док се не изврши увиђај. Други, и важнији разлог је што је вештачењем које је обављено путем вештака Завода за судску медицину у Нишу отклоњена свака сумња у погрешно утврђене чињенице у вези алкохолисаности туженог. Наведени вештаци су анализу извршили и према казивању туженог у којима је он наводио количине алкохола које је конзумирао и у које време па су утврдили да је његов исказ апсолутно нетачан и навели исцрпне разлоге за то.

Како се саобраћајни удес догодио 2.1.1994. године меродавни пропис је Закон о основама система осигурања имовине и лица ("Службени лист СФРЈ" број 17/1990) који одредбом члана 95. став 2. прописује да организација за осигурање која је накнадила штету оштећеном лицу ступа у његово право према лицу одговорном за штету за износ исплаћене накнаде трећем оштећеном лицу, уз камату и трошкове, ако није наступила њена обавеза према условима уговора о осигурању аутоодговорности. Према томе нема погрешне примене материјалног права како то ревидент тврди у чињеници што се првостепени суд позива на члан 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица, а другостепени суд на одредбу члана 52. Закона о систему осигурања имовине и лица.

Врховни суд Србије је ценио и преостале ревизијске наводе али је нашао да они нису релевантни и да немају утицаја на правилност пресуђења, па је стога одлучио као у изреци пресуде на основу члана 393. савезног Закона о парничном поступку и члана 491. став 4. републичког Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125/04).

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

OK